

Слѣдъ като се навечеряли всички се наредили на колело и почнали да играятъ съ една златна ябълка. Наредилъ се и Келчо между тѣхъ, и като дошла златната ябълка при него, той я скрилъ въ джоба при лъжицата.

Всички се почудили, кждѣ изчезна златната ябълка, но не могли и нея да намѣратъ.

Уплашила се царската дъщеря и си казала:

— Тая нощъ на лошо ечеше желѣзната гора! . . . Ето сега се изгуби сребърната лъжица и златната ябълка. Това не е на добро. Чакай по-скоро да си върва.

Тя си взела сбогомъ отъ царя, отъ царицата и отъ царския синъ и си трѣлнала. Всички я изпратили чакъ до желѣзната гора.

Келчо пакъ вървѣлъ слѣдъ царската дъщеря се така невидимъ. Като минавали прѣзъ желѣзната гора, той пакъ ударилъ съ тоягата си и пакъ поехтѣла стряхотно гората.

Царската дъщеря пакъ се уплашила и пакъ казала:

— И Боже, колко пжти съмъ минала оттукъ не съмъ чула гората да ехти, а сега. . . . Това не е на добро.

Минали желѣзната гора и пакъ стигнали голѣмата рѣка. Тамъ пакъ излѣзнала голѣмата златна риба и прѣнесла царската дъщеря на другия брѣгъ.

А Келчо ударилъ рѣката съ тоягата си, водата се раздѣлила и той прѣминалъ като по сухо и пакъ трѣгналъ съ царската дъщеря.

Като стигнали до палата, царската дъщеря тихичко се покачила по копринената стѣлба и влѣзла прѣзъ прозореца въ стаята си.

А Келчо застаналъ прѣдъ вратата на палата, свалилъ феса и станалъ пакъ видимъ.

Царската дъщеря, като мислила, че Келчо не я е слѣдилъ, присмѣла му се пакъ отъ прозореца и рекла:

— Е, Келчо, уварди ли ме? . . . Отиде ти главата на дръвника!